

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Shirley Born

Geboortedatum: 22 juni 1972

Geboorteplaats: Heerlen

Beroep: zelfstandig fotograaf (zzp)

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Ik vind het belangrijk dat mensen zien wat dit beleid doet met zzp'ers, maar ook met alleenstaanden. Ik merk dat de meeste mensen met zijn tweeën zijn en twee inkomens hebben en hierdoor niet begrijpen welke impact de maatregelen op sommige mensen hebben.

Mijn beroep is sinds 1 oktober 2009 zelfstandig fotografe. Ik heb geen andere bijbanen gehad de afgelopen 11 jaar.

Voordat ik startte als fotograaf heb ik lange tijd op kantoor gewerkt. Ik heb er echter altijd van gedroomd om ondernemer te worden. Het gevoel inkomen te kunnen verdienen met creativiteit is voor mij iets prachtigs dat mij veel levensgeluk bracht en daarnaast een goed inkomen.

Mijn werk is mijn grote passie, naast creatief zijn heb ik een grote hang naar vrijheid en heb ik veel uitdaging nodig, deze vond ik in mijn ondernemerschap. De jaren in loondienst hebben bij mij uiteindelijk tot een burn-out geleid. Gebrek aan uitdaging en waardering putten mij geestelijk en lichamelijk uit. Bij fotografie is dit juist omgekeerd, ik krijg hier een echte energie boost en geluksgevoel van.

Mijn ideale zomerweekend was dan ook: vrijdag een bruiloft van 10 tot 6, zaterdag een bruiloft van 10 tot 10 en daarna aansluitend tot 3 uur in de nacht met vrienden op stap, heerlijk dansen en genieten. Zondag uitrusten van het harde werken in de tuin. Work hard, play hard was dan ook een term die goed bij mij paste.

Ik wilde altijd alles uit het leven halen, ook omdat ik gezien had hoe snel die mogelijkheden voorbij kunnen zijn: mijn vader werd vanaf zijn 60^e ziek en was daarna sterk beperkt in zijn energie waardoor veel zaken onmogelijk werden. Mijn vader is overigens afgelopen jaar na een ziekbed van een jaar op zijn 76^e overleden. Zelf ben ik ook genetisch belast met deze ziekte, alhoewel ik nu niet ziek ben. Omdat dit altijd geweten heb, hecht ik ook zoveel waarde op het maximale uit mijn leven halen.

Voor de corona crisis bestond mijn leven dan ook uit:

- Veel werken (fotograferen en fotobewerking)
- Veel netwerken (ik ben lid van 3 netwerkclubs waarvoor ik ook de fotografie van de avonden verzorgde)
- Een rijk sociaal leven, ik heb veel single vrienden waarmee ik ieder weekend uitging (clubs, cafés, dansen, festivals, theater, film)
- Daarnaast maakte ik een aantal keren per jaar een korte stedentrip, vaak alleen, of ik zocht vrienden op die in het buitenland woonden. Zo ben ik in 2019 in Beiroet, Barcelona, Brussel, op Cyprus, Rome en twee keer aan de Spaanse kust geweest.

Ik weet nog dat ik vrijdag 15 maart 2020 voor het laatst met een groep bekenden in de Irish pub in Maastricht zat. Daarna ging mijn leven opeens on hold en kwam er als volgt uit te zien:

- 80% van de tijd ben ik alleen thuis om te werken, eten, slapen of poetsen

- Boodschappen en alle andere zaken worden bezorgd omdat ik niet met het mondkapjesbeleid om kan gaan
- Ik reis nooit meer
- Ik ga nooit meer uit
- Ik zit veel alleen op de bank en pieker over de toekomst
- In de weekenden wandel ik met vriendinnen of we zitten samen thuis te praten of eten. Mijn vriendinnen hebben ook bijna allemaal depressieve klachten. Sommige vinden wel dat ik door deze crisis het meest geraakt ben omdat ik zelfstandige ben en omdat ik degene was die het meeste op pad ging.
- Opdrachten heb ik weinig, enkel mijn 2^e en 3^e kwartaal waren goed, toen had ik toch nog 16 bruiloften.
- Heb ik een kleine opdracht dan leef ik erg op en komt er weer wat blijdschap in me naar boven.
- Mijn voormalige werkgever waar ik 18 jaar geleden werkte heeft mij een dag kantoorwerk in de week aangeboden. Heel lief, maar hier moet ik me echt naar toe slepen.
- Ik voel mij minderwaardig, ik leef van bijstand, giften van mijn moeder (mijn vader is dit jaar helaas overleden) en het beetje dat ik zelf verdien
- Slapen doe ik slecht. Meestal lig ik tot drie uur wakker, met als gevolg dat ik dag erna moe ben en niet voor 10 uur uit bed.

Zakelijk verschoven vanaf maart 2020 12 van de 25 bruiloften naar 2021, waarbij ik op deze datum in 2021 ook geen andere opdrachten meer kan aannemen en dit jaar verloor ik de omzet van dat huwelijk. Zeker 3 bruiloften zijn geannuleerd waarbij ik de aanbetaling heb moeten teruggeven en het onduidelijk is of deze klanten wel terug zullen komen. 2 aanvragen voor uitvaartfotografie gingen niet door door de maatregelen, 50-jarige huwelijken gingen niet door, zeker 6 communies gingen niet door omdat de grens met België dichtging, zakelijke evenementen werden geannuleerd, netwerkevents werden geannuleerd en alles werd via Zoom gedaan, zeker 12 familie fotoshoots zijn door angst voor besmetting niet doorgedaan of door de regels dat je ook buiten niet met grote groepen niet bij elkaar mocht komen.

Voor de coronacrisis was mijn omzet als volgt samengesteld:

50% grote bruiloften met albums, veelal van mensen vanuit de Randstad die naar Zuid-Limburg kwamen om te trouwen. Ook had ik veel internationale bruiloften, waarbij gasten vanuit de hele wereld aanwezig waren. Deze opdrachten vonden veelal in een straal van 100 km van mijn woonplaats plaats. Dus ook in Brabant, Vlaanderen, de Ardennen en Aken (Duitsland).

15% grote familieportretten (tussen de 10-15 personen) ook veelal van mensen tussen de 60 en 70 jaar oud, die vanuit de Randstad die naar Limburg kwamen om hier bijvoorbeeld hun familieweekend te vieren, of hun 40 of 50-jarig huwelijk met hun kinderen en kleinkinderen.

15% zakelijke fotoshoots voor bijvoorbeeld coaches, onderwijsbureaus, bijlesgevers, paardencoaches etc.

5% grote uitvaarten waarvoor ik dan naar de Randstad reed

10% zwangerschappen en babyshoots aan huis en doopreportages

5% communies, veelal van klanten net over de grens in België.

Mijn 3^e kwartaal was zakelijk erg goed. Ik had dit jaar uiteindelijk toch nog 16 bruiloften, weliswaar veel kleine die tijdens de crisis nog geboekt werden. Ook durfden toch weer wat mensen een familie fotoshoot aan.

Totdat Mark Rutte de 2^e golf aankondigde; na de persconferentie kon ik zo mijn complete agenda leegstrepen. Familieportretten, 50-jarige huwelijken, kleine bruiloften, alles werd geannuleerd en sommige mensen eisten zelfs hun aanbetaling terug, ondanks dat ik telefonisch aangaf mee te willen schuiven naar een nieuwe datum. De angst zat er gelijk weer goed in en het werd weer stil om mij heen.

Ik heb het gevoel dat mensen die met hun partner in een huis wonen en een vast inkomen hebben niet zoveel merken. Er is zekerheid van inkomen, er is altijd iemand om mee te praten of knuffelen en als er een zijn baan verliest is er nog steeds een vast inkomen.

Bij mij viel werkelijk alle zekerheid weg: geen inkomen, ik kreeg bijstand (1050 euro netto per maand voor een alleenstaande) maar deze mag je enkel houden wanneer je niets verdiend hebt en nu ben ik ook weer niet zo'n slechte ondernemer dat ik niet in staat ben 1050 euro per maand te verdienen, maar desalniettemin is mijn halve jaar inkomen in rook opgegaan en wordt dit minimaal gecompenseerd.

Enkel voor de maanden waarin ik helemaal geen omzet had (waarschijnlijk 5 maanden) mag ik de bijstand houden. De overige 6000 euro zal ik terug moeten geven en intussen zie ik mijn spaarrekening en buffer met de maand kleiner worden. Hierdoor ben ik niet in staat bijvoorbeeld iets voor mijn pensioen op te bouwen. Als je dan bedenkt dat mijn belastinggeld momenteel verkwist wordt aan vaccinatiecampagnes en onzinnige PCR testen, is dat behoorlijk frustrerend.

Gezinnen en stellen konden ook afgelopen zomer nog steeds op reis, zij hadden immers inkomen en elkaar, maar als je alleen bent en tijdens je reizen leuke mensen ontmoet worden je mogelijkheden sterk beperkt. Reizen is dus ook niet leuk meer. Al helemaal niet als je erachter komt dat je 3 PCR testen moet doen om een weekje naar een vriendin in Libanon te kunnen. En met een lege bankrekening en een wereldkaart die compleet oranje is vergaat je de zin in reizen wel.

Ook uitgaan daar was geen bal meer aan in de zomer. Want het enige dat je als single vrouw kon doen was met een vriendin aan een tafeltje zitten, op 1,5 m bij iedereen vandaan. Nieuwe contacten leggen werd zo onmogelijk dus je kon net zo goed samen in de tuin gaan zitten met een fles wijn.

Boekte je een theaterticket, dan werd gevraagd of we ook wel uit een huishouden kwamen, hierover loog ik dan maar uit bestwil, maar ik vind het ongelooflijk hoe deze crisis de alleenstaanden treft. Deze hele samenleving is gericht op mensen die samen zijn.

Vervolgens volgende eind oktober een uitgebreidere lockdown plus mondkapjesplicht. Dit is de tijd dat ik nachtenlang het 3-4 uur zie worden en er echt geen heil meer in zie. Alles is weer stilgevallen, inmiddels is mijn nieuwe website klaar en krijg ik daar waar ik normaal 3-4 aanvragen voor fotoshoots per week krijg 0 aanvragen.

Een hoge rekening van de tandarts betaal ik van mijn spaargeld, net als het eigen risico van CZ en het onderhoud van mijn auto. Mijn haar verf ik inmiddels zelf, de mondhygiëniste sla ik over, mijn kleding koop ik tegenwoordig tweedehands op Vinted. Mijn leven lijkt tegenwoordig compleet op dat van mijn moeder van 75: de hele dag thuis, afgewisseld met een wandeling, koken, poetsen en een bezoekje van een vriendin. Tel daarbij op de avondklok, die onlangs is ingegaan en een sociaal leven wordt compleet onmogelijk tenzij je overal gaat logeren.

Heb ik op dit moment nog hoop op een betere toekomst: NEE is mijn antwoord.

Daar komt nog bij, dat ik de afgelopen weken kennis heb mogen maken met het demonstratierecht in Nederland. Ik ben met een vreedzame groep mensen die allemaal kritisch staan tegen over de maatregelen naar Den Haag, Amsterdam en Eindhoven geweest. Wat ik daar gezien heb, maakt dat ik ook vertrouwen in de politie verloren heb. Ik heb gezien hoe mensen die vreedzaam demonstreerden, brutaal met 25 paarden, 20 honden en ontelbaar veel ME-ers van een veld gejaagd werden, waarbij de politie het nodige geweld gebruikte.

Je kan zeggen, dan moet je maar niet gaan demonstreren, het was immers verboden, maar hoe moet je dan in godsnaam nog je stem laten horen als je je zorgen maakt. Voor mijn gevoel is 75% van de bevolking angstig en daardoor volgzzaam. Zelf ben ik met name bang wat al deze maatregelen met mensen doen.

Na het bijwonen van de demonstraties werd me ook voor het eerst duidelijk hoe eenzijdig onze media verslag doen. Ten eerste werd er niet eerlijk vermeld hoeveel demonstranten er waren en ten tweede worden deze mensen continu neergezet als relschoppers of wappies. Met andere woorden: een verstandig mens conformeert zich aan het beleid en demonstreert niet en als je niet laat enten ben je niet solidair.

Met een regering die ons passieve vaccinatieplicht oplegt door ons te beperken in onze vrijheden en een minister president die het over het nieuwe normaal en build back better heeft ben ik bang dat we in een dictatuur beland zijn.

Mijn moeder zei in het voorjaar toen mijn vader ernstig ziek was: mijn leven is voorbij. En ik kan mij daarbij nu ook bij aansluiten. Mijn werk (passie) wordt me onmogelijk gemaakt, mijn sociale leven is dusdanig beperkt dat thuisblijven de enige optie is en reizen of naar een concert zal niet meer kunnen omdat ik mij niet wil laten vaccineren.

Ook ander natuurlijk gedrag zoals binnen de 1,5 m zoals flirten is niet meer mogelijk. Ik voel mij daardoor niet meer de jonge vrouw in de bloei van mijn leven. De glans is van mijn leven af en ik denk geregeld dat ik zo niet meer verder wil.

U vraagt mij of ik momenteel nog inkomen heb. Zoals gezegd werk ik nu een dag in de week voor mijn oude werkgever. Ook heb ik sporadisch nog wel een opdracht, maar er wordt ook veel gecancelled. Ook heb ik recent een tijdelijke baan aangenomen voor drie dagen per week waaraan ik in april zal beginnen. Dit gaat om boekhouding. Dit is een verbetering ten opzichte van vorig jaar, maar zeker niet genoeg om fatsoenlijk van te leven.

Mijn vaste lasten betaal ik momenteel van het inkomen dat ik nog heb in combinatie met mijn spaargeld. De bijstandsuitkering is onvoldoende om van te leven.

Als er aankomend jaar (uiterlijk september) geen verbetering optreedt, dan zal ik mijn bedrijf op moeten geven en terug in loondienst moeten gaan. Als het mij onmogelijk wordt gemaakt om op locatie te werken omdat ik niet gevaccineerd wil worden, zal ik dit werk ook niet meer kunnen doen.

Voor aankomend jaar had ik veertien bruiloften staan. Drie hiervan zijn al geannuleerd. Wat er met de rest gaat gebeuren, kan ik niet voorspellen. Wel moet ik continu btw en inkomstenbelasting afdragen, die grotendeels van mijn spaargeld moet komen. Normaal gesproken zou ik in de zomer een buffer opbouwen, maar omdat dit afgelopen jaar niet is gelukt, maak ik mij momenteel wel enige financiële zorgen.

Ik probeer wel om creatieve oplossingen te bedenken voor deze situatie, maar het bovenstaande zijn wel de feiten zoals ze zijn. Van de steun van de overheid valt niet fatsoenlijk te leven. Als ondernemer heb ik natuurlijk wel een buffer, maar die is ook niet oneindig.

Ik vind dat er te weinig toekomstperspectief is op dit moment. Dat maakt het zo zorgelijk. Wanneer je weet wanneer het eindpunt is, kun je je daarop instellen. Dat is nu niet het geval.

Leiderdorp
30 januari 2021

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Shirley Born

.....

Drs. Pieter Kuit